

mennesker er der også en tryghed i at vide, at samfundet har råd til en plejehjemsplads, den dag der er behov derfor. Men hvis alle eller en meget stor gruppe af mennesker skal have en eller anden form for støtte til boligudgifterne, bliver der efter al sandsynlighed ikke meget til hver enkelt, og så bliver man nødt til at vælge, hvem der er mest berettiget, og hvem der selv bør kunne klare sine udgifter. Med det fremsatte forslag til en reform af boligstøtten sikres det, at boligstøtten går til de mennesker, der har størst behov for den.

I den politiske debat om en boligstøttereform er det også nødvendigt at se på den fremtidige befolknings sammensætning. I det næste årti vil temmelig mange kommende pensionister have formuer skabt af inflationen i 1970'erne, og mange vil have optjent kapitalpensioner med skattefordele. Det drejer sig om den generation, jeg selv tilhører, og jeg synes, det er ganske rimeligt, at vi ikke belaster de offentlige kasser mere end højst nødvendigt. Vi skal jo gøre os klart, at det er vores børn og børnebørn, der i givet fald skal betale, og de har i hvert fald ikke haft de samme gunstige vilkår til at spare sammen, som vi havde.

Jeg vil gerne, ligesom flere ordførere i dag, gentage min undren over, at Venstre ved hr. Jens Hald Madsen ikke lagde en model frem om, hvordan der kan spares. Hr. Jens Hald Madsen gentog blot som et mantra spørgsmålet om, hvorvidt det var rimeligt, at en helt bestemt befolkningsgruppe skal betale. Det synes jeg er ærgerligt i den her debat.

Men når vi ser på det fremsatte forslag, så er boligstøtteforslaget rigtig fornuftigt, fordi det fremover målretter støtten mod de lave indkomstgrupper. Der er lagt op til, at de nye regler gælder fra år 2000, og som sådan er det de kommende store årgange af pensionister, reformen retter sig imod.

Boligstøtten skal bl.a. afhænge af formuen. Det er blevet sagt, at så kan det ikke betale sig at spare op. Selvfølgelig kan det svare sig. Man er altid bedre stillet, når man har noget på kistebunden. De sociale ydelser vil aldrig kunne opveje det. Men langt alvorligere er det, at vi som samfund ikke kan bevare det sociale sigte i hjælpen, hvis hovedparten af alle skal have støtte fra det offentlige i stedet for at sætte egne boligudgifter i et rimeligt forhold til indtægten. Enhver kan jo prøve at gøre sig klart, hvad man mener er en rimelig husleje.

Det er min faste overbevisning, at hvis vi fortsat ønsker at bevare anstændige sociale velfærdsgoder i Danmark, forudsætter det, at de mange betaler, og at der er færre, som har brug for at trække på hjælp. Det Radikale Venstre kan støtte det her forslag.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Så vil jeg spørge fru Dorit Myltoft: Hvordan skal folk bære sig ad med at økonomisere med deres boligudgifter? Hvor er den boliganvisning, hvor man kan gå hen og sige: Ved I hvad, mine boligudgifter er altså lidt for store i forhold til, hvad jeg egentlig har råd til? Hvor er den stribe af lejligheder, man kan kaste sig over, så man kan komme til at økonomisere med sine boligudgifter? Det var det ene.

Det andet er med hensyn til det her med at spare på den individuelle støtte til fordel for de fælles goder: Har fru Dorit Myltoft gjort sig nogen overvejelser om, hvad det vil koste i plejehjemsbyggeri, hvis vi skal til at skære på boligydelsen, så folk ikke har råd til at bo dér? Har fru Dorit Myltofts parti tænkt over, hvor mange penge der er blevet sparet på plejehjemsbyggeri, og som man i stedet for har valgt, bevidst politisk valgt, at lægge over i boligydelsen i stedet for?

(Kort bemærkning).

Dorit Myltoft (RV):

Til fru Pernille Frahm kan jeg svare, at hvis de individuelle boligstøtteordninger fortsat stiger, som de har gjort i de senere år, så kommer vi i en situation, hvor vi må prioritere langt, langt hårdere, end vi i dag er nødt til. Og med hensyn til antallet af lejligheder, så er det min faste overbevisning, at efterspørgslen også vil betyde noget i forhold til huslejeniveauet.

Line Barfod (EL):

Det lovforslag, vi debatterer her, kommer fra en regering, der kom til magten på løftet om, at lejerne ikke ville blive ramt; fra en regering, der i sommer indgik forlig om en pinsepakke med det klare formål at forbedre vilkårene for de lave indkomster, i stedet for at det altid er de rige og erhvervslivet, der får lettelse. Men det forlig holdt altså ikke særlig længe.

Man må dog rose by- og boligministeren for, at hun ærligt har meldt ud, at det her lovforslag vil skære ned på de forbedringer, som de lave indkomster fik med pinsepakken, og der-